

БЛАГОВѢСТНИК

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПÔДК. РУСИНОВЪ

РОЧНИКЪ XIV.

РѢКЪ 1934.
ЧИСЛО 2.

ФЕБРУАРЪ

Дай Господи Однoсть Церковъ
(Св. Йосафатъ)

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛ.
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ ВЪ УЖГОРОДЪ, УЛ. РАКОВЦІ 54.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородъ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

„Молитвенник христіянскоѣ родини.“ Составивъ о. П. К. ЧСВВ.
Форматъ 12×17, сторонъ 832, содергитъ:

Молитви повседневнѣ, утреннѣ, вечернѣ, въ часѣ Сл. Божоѣ, до Пр. Серця Іисусового, до Преч. Дѣви Марії, до Святыхъ; молитви супруговъ, на всякѣ потребы, передъ и по Сповѣди, передъ и по св. Причастію, одиустовѣ, о щасливу смерть, при недужихъ, за душѣ въ чистилищи, (мытарствѣ); науки для супруговъ. Чинъ Вечерни, Утрени, Ирмосы воскреснѣ и праздничнѣ, Божественна Літургія, тропарѣ и кондаки, воскреснѣ, дневнѣ, на всякѣ потребы, апостолы о усопшихъ, паастась, тропарѣ и кондаки 4-десятицѣ, 5-десятицѣ и празниковъ цѣлого року. Акафистъ до Іис. Христа, Преч. Дѣвы, св. Николая, Параклісъ до Пресв. Богородицѣ, молебенъ до Найсв. Серця Іис. и Преч. Дѣви Марії, Пѣснѣ церковнѣ (всѣхъ 68), Супликація, пѣснь благодарственна, Пасхалія и календарь.

Цѣна оправленого примѣрника 20 Кч, зъ почтою 24 Кч.

Молитвенникъ для греко-каѳолицкого руського народа. Составивъ о. Петро Котовичъ ЧСВВ. сторонъ 507. Издание II.

Содержаніе сеѧ книжки: Короткій катехизмъ; Молитви повседневніи Молитви утренніи, Молитви вечерніи, Молитви подчасъ Службы Божоѣ, Приготовленіе до св. Сповѣди, Молитви предъ и по Сповѣди, Молитви предъ и по св. Причастію, Молитви до пресв. Сердца Іисусового, Молитви до Пречистої Дѣви Марії, Молитви до святыхъ. Чинъ Утрени, Божественна Літургія, Чинъ Вечерни. Акафистъ до І. Христа, Акафистъ до Преч. Дѣвы Марії, Тропари воскресни и повседневни, Служба на всякое прощеніе, о усопшихъ, Тропари и Кондаки св. Четыредесятницы и всѣхъ празниковъ декретальныхъ. Кромѣ сего есть: Пѣснѣ на Рождество Христово, Пѣснѣ въ честь св. Тройцѣ, Пѣснѣ въ честь Преч. Дѣвы и св. Отца Николая, Пѣснь благодарственная, Календарь цѣлого року и Пасхалія. Оправленый стоитъ 8 Кч, съ почт. засылкою 9 Кч.

„Skarb duši“ molitvennik dla molodeži sostaviv o. P. K. ČSVV.
format 7×11 storon 384:

Soderžanie: Korotký katechizm; molitvý; povsednevnyja, utrennyja, večernyja, v časi Služby Božoji, pered i po Spovidy, pered i po sv. Pričastiju do Najsv. Serdca Isusa i Pr. D. Mariji i do Svjatych; Čin Utreni, Večerni, Bož-Liturgija; Tropari i kondaki; voskresni, dnevni, različnych namirenij; tropari i apostoly o usopšich; tropari i kondaki četyredesjatnici i pjatdetjatnici: Tror. pari i kondaki prazdnikov cilo ho roku: pisni, kalendar.

Оправленый стоитъ 6. Кч зъ почтою 7. Кч.

Да святится Имя Твое. Молитвословъ для молодежи. Стор. 223.

Печатаный окремъшно руськими а окремъшно латин. буквами.

Содержаніе: Короткій катехизмъ. Молитви повседневніи, утренніи, вечерніи, подчасъ Службы Божоѣ, передъ и по Сповѣди, предъ и по св. Причастію, до Пресв. Сердца Іисуса, до Преч. Дѣви Маріи и до св. Іосифа; Чинъ Вечерни, Утрени, Божественна Літургія, Тропари и Кондаки воскресни, на всякое прощеніе и о усопшихъ; Пѣснѣ на Рождество Христово въ честь Пресв. Тройцѣ, къ Пресв. Дѣвѣ Марії и въ честь св. Отца Николая,

Оправленый стоитъ 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч.

Mennyei Harmat. Сторонъ 256. Змѣстъ сего молитвенника есть слѣдуючїй Mindennapi imádságok, katekizmusból, reggeli imádság, esti imádság, különféle imák, Szentségi imádságok: gyónási ájtatosság, áldozási ájtatosság, mise-imák, nyilvános Isteni szolgálatok, énekek a reggeli Istentiszteletból, a szent Liturgiából, a délutáni Istentiszteletból. Kiedészítő részek a nyilvános Isteni szolgálatokhoz: vasárnapokra, a hét napjaira, a nagybőji időszakban, a husvét-pünkösdí időszakban, az állandó ünnepekre, különféle alkalmakra: a Szentlélek segitségül hivásara, minden jókérés szándékára, háaladás szándékára, a halottak lelki nyugalmáért. Panachidán. Engesztelő ének a legméltságosabb Oltáriszentséghez.

— Молитвенникъ переплетеный въ повполотно стоитъ 5 Кч. зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Число 2.

Фебруаръ

Річникъ XIV

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПÔДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Вôдвѣчат. Редакторъ:
о. Теофанъ Скиба ЧСВВ

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
пôвъ дол. — Одно число 1 Кч.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Служба Божа преждеосвященныхъ даровъ.

ПÔСТЬ великий не лишь сягає своимъ початкомъ чассъ, коли жили св. Апостолы, отже есть найдавнѣйший, але и всегда побожными христіянами найострѣйше заховувався. Мало не всѣ першѣ христіяне постили такъ твердо, що цѣлый день черезъ весь постъ великий, кромъ суботъ и недѣль, ажъ до вечера нѣчого не брали до усть. Но и тымъ они еще не були вдоволенї; вони вôдказували собѣ и въ радостяхъ духовныхъ. Тымъ отже способомъ въ великому постѣ не одправлювано Скужбы Божоѣ, хиба въ суботы и недѣлї. Бо на Службѣ Божої давнѣйше були братолюбнѣ обѣты. Вѣрнї не приходили до церкви нѣколи голоручъ, а приносили розличнѣ дары. По укoнченю Службы Божої одну часть тыхъ приносовъ розставляно, и до такъ урядженого обѣду засѣдали всѣ и найбѣднѣйшѣ въ знакъ взаимної любови, для того и угощеня тотъ называлися братолюбными обѣдами. Отже если-бы въ великому постѣ правлено Службу Божу, то тымъ нарушився бы постъ, бо Службу Божу правлено звыкло рано, а при конци євъ бувъ братолюбный обѣдъ, отже и не постили-бы строго (безъ ъды) ажъ до вечерѣ. Зъ другої стороны Служба Божа есть великою радостю духовною. Ту представляєся цѣле дѣло вôдкупленя нашого; ту уочи-

видняєся безконечна любовь Божа къ намъ; ту не лишь указуєся дорога до неба въ св. письмъ, молитвахъ и научахъ, но и исповняєся найдѣятельнѣйше средство до осягненя його. И якъ-же не радоватися вѣрнымъ Службою Божою? Но въ постѣ не дозволяли собѣ ревнѣ христіяне и тоѣ радости.

Однакъ вѣрнѣ не хотѣли бути и безъ причастія. Бо у первихъ христіян така недбалостъ и холоднотъ, якъ у насъ, що многѣ мимо выразно заповѣди церковної, (четвертоѣ) и разъ въ рѣкъ не хотять причащатися, була нечувана. Першѣ христіяне жили такъ свято, що могли, и дѣйстно причащатися що дня. И то въ нашої церкви еще вѣдь початку христіянства причащалося лишь на Службѣ Божої. А такъ если не було Служби Божої, то не могло бути и причастія. Щобы отже тому зарадити, придумали святѣ Отцѣ такий выходъ, що причастіе роздавано по вечерни. Щобы однакъ було чимъ причащати вѣрныхъ, то потребный до того хлѣбъ освячувано въ недѣлю въ такої сколькости, щобы черезъ цѣлый тиждень ажъ до пятницѣ було можна всѣхъ присутствуючихъ на вечерни запричащати. Такъ отже выробилося нове Богослуженя, зложене зъ вечернѣ и причастя вѣрнихъ дарами, попередно (прежде) въ недѣлю освященными и тому названо его Литургію преждеосвященихъ (дарбвъ). Якъ посортомляє цѣла tota йсторія наше недбалство! Першѣ христіяне въ великому постѣ цѣлыми днями нѣчого не брали до устъ, — а намъ тяжко обйтися безъ порзини! Першѣ христіяне памятали на убогихъ и для того приносили до церкви только дарбвъ юстныхъ щобы и бѣдныхъ нагодувати, а ми, справляючи поминки, скликуємо до себе кумовъ, сватовъ, приятелівъ, а бѣднѣ вѣдьходятъ голоднѣ вѣдь нашого порога. Першѣ христіяне жили такъ, що могли що дня приступати до причастія, а намъ часомъ годъ выдержати безъ грѣха, коли высловѣдаємося одного

дня по полудни, до другого дня до причастія, або и того самого дня запричащавши не боимося оскорбляти того Спасителя, що ввойшовъ въ нашу душу, щобы ю освятити, прокормити и скрѣпiti до христіянського житя. И такъ за любовь, що самъ Богъ межи нами перебуває и до насъ для нашего спасеня приходить, вѣдплачуємося чорною невдячностю. Першѣ христіяне що дня, спѣшили до церкви, щобы тамъ ободрити свого духа, и свою душу и свое серце зъ всѣми желанями и потребами вылляти передъ Господомъ, а ми и разъ на тиждень изъ трудомъ идемо туды, а волимо поспѣшили до мѣста, до корчмы, або и до забобонноѣ особы и ту глядає порады въ нашихъ потребахъ. Першѣ христіяне що дня приступали до трапезы (стола) Господньої, и ту вскрѣплялися божественною стравою такъ, що, якъ каже одинъ святий отець, мовѣ бы львы выходили на борбу зъ усякими ворогами души своеї, а ми ледвы разъ въ рôкъ засилуюємося тымъ хлѣбомъ небесnymъ, тою манною пренебесною, однакъ на жаль неразъ такъ, що посля св. апост. „судъ собѣ ъмо и пемо.“ Тожъ, кѣлько разбѣ изберемося на Литургію Преждеосвященныхъ, вѣдкиньмо все недбалство, а загрѣймося до ревности христіянъ першихъ вѣкѣвъ.

Єсть переданя, що литургію нашу Преждеосвящену списавъ папа римський св. Григорій, названий Двоесловъ длятого, що написавъ дуже славну книжку того имени. И то причина, що въ молитвѣ, котрою кончиться тата литургія, отже котрою люде вѣдпускаються зъ церкви домовъ (и тому называється „вѣдпустомъ“), споминається папа Григорій Двоесловъ. Подобно въ литургіѣ написаної св. Василіемъ Великимъ вспоминається той святий, якъ и св. Йоанъ Золотоустий въ литургіѣ нимъ написаної, котра мало не черезъ цѣлый рôкъ правиться.

Литургію Преждеосвященныхъ въ давныхъ часахъ правлено черезъ всѣ днѣ великого посту, кромѣ суботъ и недѣль и великого четверга. Познѣйше уставъ той звичай

такъ, що теперъ вѣдправляється тата Служба Божа лишь въ середы и пятницѣ, а такожъ въ великий понедѣлокъ и второкъ и середу; въ суботы Литургія св. Йоана Золотоустого; въ недѣль св. Василія Великого, лишь въ недѣлю цвѣтну св. Йоана Золотоустого а такожъ въ великий четверть и велику суботу св. Василія Великого; а въ прочѣ днѣ, особливо же въ велику пятницю, жадна літургія не кônчиться. У латиниковъ Литургія Преждеосвященныхъ правиться лишь въ велику пятницю.

Осмодневна св. Мисія въ селѣ Дѣлку.

За старанямъ молодого та ревного душпаstryя Й. Кавчака одбула ся осмодневна св. Мисія въ селѣ Дѣлку та рѣвночасно въ Бабичъ - Покутѣ въ дочернїй церкви, одъ 14. XI. до 21. XI. Св. Мисіямъ проводили ОО. Василіяне Теофанъ Скиба игуменъ мало-березняньский и Антоній Станканинець.

Эъ початку вѣрники здергувалися вѣдъ св. мисійныхъ наукъ, але познѣше вѣдъ третього дня приходили все численнѣйше. Сповнились слова Вспр. о. Мисіонаря Скибы сказанѣ въ вступнїй бесѣдѣ: „Мисія и тымъ р旤жниться вѣдъ комедіѣ, що на Мисіѣ эъ початку мало хто приходить, але на кônци непроглядна товла участвує. На обортъ зъ комедію, на початку явиться множество видцѣвъ, на кônци не є майже нѣкого.“

Число причастниковъ 858; сповѣдалися и такъ, що на нихъ не було надії; помирився зъ Богомъ и такий, що мавъ намѣръ бути схизматицкимъ батюхомъ.

На жаль анѣ одинъ зъ схизматиковъ не навернувся, ъхъ число досить застрашаюче, у дочернїй церкви въ Бабичъ - Покутѣ є 266 душъ. Схизматики бунтували народъ проти св. Мисії; мисіонарівъ „називали зводителями.“ Колибы ОО. Василіяне ходили вѣдъ села до села, скоро вѣра ожила бы та хабазъ схизмы пощезавъ бы въ нашимъ бѣдн ôмъ народѣ.

Иконостасъ.

Куды не поглянешь, всюды не можна довѣльно надивоватися зъ красоты нашего обряду. Доказомъ того хотбы и иконосас. О нѣмъ хочу дещо написати єще и зъ той причины, що не разъ ставляють новый иконостасъ, и хотѣли-бы все устроити по обряду, та не знаютъ якъ.

Передовсѣмъ треба запримѣтити, що теперь у насъ мало где можна подыбати иконостасъ такий, який повиненъ бути. Звычайно намѣстнѣ образы заступаютъ бочными престолами, а въ горѣ нема нѣчого. Но такъ не повинно бути. Иконостасъ має бути стѣною одностайною, вѣдъ стѣны до стѣни и одъ долу до поверха (стелѣ). Походжене его сягає до 2000 лѣтъ передъ Христомъ. Коли Богъ приказавъ Мойсееви выбудовати святыню, то наказавъ роздѣлити туюже на двѣ половны и то завѣсою вѣдъ стѣны до стѣни и зъ долу ажъ до горы. Понеже отже тата завѣса самимъ Богомъ установлена, то въ новомъ завѣтѣ на мѣсто єї установлено стѣну дерев'яну, однакъ не одноцѣльну, а решѣткову (подобну до решета). Коли-же почитаня образовъ принялось въ цѣлой церкви, то побожнѣ христіяне вставляли помежи решѣтки образы так, що зъ часомъ цѣла стѣна покрилася образами. И тому она такъ называється зъ греческа, бо греческе слово иконостасъ значить по нашему стѣна образовъ. Познѣйше приписано точно, де якъ мають ставлятися образы, и той порядокъ теперь въ коротцѣ опишу.

При самой земли має бути трое дверей: двоє малыхъ званыхъ діяконскими, а въ серединѣ однѣ велики, складаючїся зъ двохъ половинъ, званї царськими. Першѣ называються діяконськими (на лѣвомъ боцѣ называються такожъ понамарськими), бо черезъ нихъ входять и выходять діяконы, то есть низший степень священства. А великѣ называються царськими, бо черезъ нихъ выходить нашъ Царь, Господь Ісус Христосъ, и подаєся причащаючимся підъ видомъ хлѣба и вина. Межи царськими дверми и діяконськими зъ правого боку має бути образъ І. Христа яко учителя, тримаючого одною рукою евангеліє, а другою руки пальцѣ мають бути зложені до благословеня; зъ лѣвого боку Пресв. Дѣва. Межи діяконськими дверми и стѣною зъ правою руки помѣщається образъ храма (де храмъ на Успенії, то образъ Успенія), а зъ лѣвого боку образъ святителя Николая. Всѣ тотъ чотыри образы мають мати изображення въ повний ростъ чоловѣка и называються намѣстными. На діяконскихъ дверяхъ малюють або св. діяконовъ (н. пр. св. Стефана и іншихъ), або ан-

геловъ, бо діяконы представляють ангеловъ, або жертву Иисуса, бо она представляє смерть И. Христа, (якъ Авраамъ своего сына Исаака, одинака, мавъ жертвовати, такъ Отець небесный пожертвовавъ своего Сына единородного за насъ). На царськихъ дверяхъ зъ верху есть образъ Благовѣщення, котре есть початкомъ и подстравою нашого спасеня, а подъ нимъ образы четырохъ евангелистовъ, котрѣ о томъ самомъ проповѣдали и писали, о чѣмъ говорить Благовѣщення. Кромѣ того за царськими дверми повинна бути завѣса такъ, якъ звычайно буває въ великому постѣ, а то для того, щобы насъ научити, що на таинство св. Евангелія за царськими дверьми належить позирати очима духовными, а не тѣлесными.

Поверхъ дверей и намѣстныхъ образовъ повинно стояти 13 образовъ. Въ самой серединѣ має бути образъ Тайної вечеरї, бо на нїй установивъ Господь жертву Службы Божої, котра вѣдправляється за иконостасомъ. А по обохъ бокахъ 12. образовъ 12 найбôльшихъ святъ: 1. Рождества Христового, 2. Богоявленя, 3. Стрѣтеня, 4. Благовѣщення, 5 Торжественного в'їханя Христового въ Єрусалимъ (котре возспоминається въ цвѣтну недѣлю), Вознесеня, 7. Сошествіє св. Духа, 8. Преображеня, 9. Успеня (першої Богородицї), 10. Рождества пресв. Д. (другої Богородицї,) 11. Воздвиженя честного креста, 12. Введеня. Образы тѣ повиннѣ датися вѣймати, щобы кождый зъ нихъ можна на вѣдповѣдний праздникъ положити на аналогію (столику середъ церкви) до цѣлованя.

По надъ тымъ въ третомъ рядѣ має бути такожъ 13 образовъ бôльшихъ: въ серединѣ Господа нашего И. Христа яко царя (зъ вѣнцемъ царськимъ на головѣ и сидячого на престолѣ), а по обохъ бокахъ 12 апостоловъ.

Въ четвертомъ рядѣ на серединѣ має бути образъ пресв. Богородицї зъ дитятемъ Христомъ на руцї, а по обохъ бокахъ образы пророковъ, що пророковали (сотками лѣтъ напередъ говорили) о томъ Дитяти.

На самомъ верху умѣщуючися крестъ зъ розпятымъ И. Христомъ, а коло креста Мати Божа и улюблений ученикъ Христовъ св. Йоанъ Евангелистъ, обое кляуччи.

И такъ иконостасъ ставляє намъ передъ очи всѣхъ небо-жите-лївъ зъ Царемъ и Царицею небесъ. Дальше вонъ пригадує намъ и старий завѣтъ (пророки) и новий завѣтъ, и що Богъ въ обохъ тихъ завѣтахъ зробивъ для нашего спасеня. Дальше показує намъ иконостасъ найкрасшѣ примѣры до наслѣдованя въ особахъ тихъ святыхъ, що изображенї на иконостасѣ. Зъ тихъ то причинъ иконос-

тасъ есть якъ-бы книгою писаною, однакъ не буквами, а особами, зъ котроѣ поучитися може не лишь письменый, а и неписьменый чоловѣкъ. Въ конци иконостасъ указує намъ и дорогу до неба. Бо олтарь представляє небо, а церковь землю; такъ якъ зъ церкви до олтаря не можна инакше прийти якъ черезъ иконостасъ, такъ и из землѣ до неба не инакше дѣстatisя намъ, якъ тою дорогою, котру И. Христосъ указавъ, апостолы проповѣдали, а котрою всѣ святѣ ходили и зайдли туды, куды каждый зъ насъ сердечно бажає дѣстatisя, до неба.

О спалюваню Мертвыхъ.

Въ кинѣйшихъ часахъ є дуже поширеный звычай спалювати мертвыхъ. Каждый бѣльшый городъ хоче мати свою крематорію, де спалюється мертвыхъ. Головно въ Россїѣ большевики найбѣльше спалюють тѣла небощиківъ.

Передъ вѣйною таке не бувало часто. Законы передвоенниѣ спалюваня тѣлъ не знали, а города котроѣ жадали собѣ дозволъ на будованя крематорій нѣколи того не одержали. По вѣйнѣ все змѣнилося, а такъ безбожники осягли свою цѣль, що ёмъ дозволено спалювати тѣла. На жаль находяться и христіяне, котрої дають себе спалювати.

Спалюваня тѣлъ є звычаємъ поганськимъ, хотяй давнѣ погане своїхъ небощиківъ не спалювали завсѣгды, только похороняли їхъ до гробовъ; згадатибъ хочбы славнѣ єгипетськѣ мумії въ пирамїдахъ-гробахъ фараонівъ, котрої намъ вповнѣ свѣдчатъ о способу ховання тѣлъ.

Теперїшнѣ безбожники, масоны, большевики взяли собѣ способъ спалюваня мертвыхъ, щобы тимъ робити на укбрь изъ церквою Католицькою, котра спалюваня не одобряє, а навѣть католика, котрый передъ смертю приказавъ, щобы його спалено, якъ умре, церква не ховає такого и жаднѣ спомини за нимъ не робить. Церква придержується правила „Мертвого погребсти.“ Такъ бувало въ церквѣ зъ самого початку, що небощиківъ зъ великою пошаною ховано, а не палено.

Друга причина, що чому себе палять безбожники була би та, що вони безбожно жиючи, бояться вѣдъ смерти. А зачимъ могилы небощиківъ найбѣльше пригадують на смерть, безбожнѣ зате не хотять бачити навѣть могиль и проте спалюють тѣла.

По трете оправдуються, що ховати тѣла до землѣ є дуже негарне-неестетичне, а шкода для того землї, ще до того нѣбы зъ

цвінтарѣвъ розноситься неприятне повѣтря изъ могиль; далѣ, що занечищуєся вода изъ цвінтаровъ є. т. п.

Але всѣ сякѣ оправданя суть безосновнѣ и фальшивѣ. Удержання цвінтаря о много дешевше выносить, чимъ удержання крематорії а саме спалюваня теперъ выносить понадъ двѣ тысячи коронъ, коли то звичайнѣ похороны до землѣ майже нѣчого не стоять. Що зараза розноситься зъ цвінтаря, або що вода занечищуєся зъ могиль, то такожъ є выдумка. Доказы проти того суть, що гробарѣ жиющѣ въ цвінтаряхъ доживають до 90 - 100 лѣтъ; вода, котра находиться близь цвінтаря доказано, що не занечишуєся, бо земля є най бôльшимъ дезінфекційнимъ средстомъ и тому керни є не можуть бути занечищенї. На вôдворотѣ, зъ крематорії розходиться даже неприємный запахъ-дымъ изъ тліючихъ тѣлъ, котрый спричинює хвороты. Околичнѣ жителѣ пражської крематорії все скаржаться, що имъ є тамъ нездорово поззадъ тихъ выпаровъ въ крематоріяхъ.

Коли дивитися на саме спалюваня въ крематоріяхъ, то страшна сцена настає, коли мертвe тѣло покладуть до паленя.

Вôдбувається такъ, що тѣло поставлене на мѣсци спаленя зачинають печи електричною горячю. Пôд часъ того мертвe тѣло зачинає рухатися; очи вивертаються, руки и ноги сами рухаються, по тѣлови ходить синя полум'янь, такъ потомъ розпускається черево, тѣло далѣ смажиться, такъ найменьше годину, потімъ вже мяса не зостає лишъ кости, котрѣ тліють, а що зостанеся, те той роботникъ крематорії збирає, бôльшѣ кости тре, попѣль згортає до судини и передає, своякомъ помершого.

Сякимъ способомъ вôдбувається паленя мертвого тѣла. Правдивому християнинови сей способъ же є найогиднѣйший. Бо чи не краще, то, коли тѣло гарно поховаєся до землї и звичайно переминяється въ землю по словамъ св. письма, що изъ земли є и до землї має навернутися. Не забуваймо на одну важну рѣчъ при сѣмъ що богато було припадовъ, коли мертвыхъ выкопавали для слідження судомъ, що якою смертю в ôнъ померъ. На примѣръ деякий злочинець замордує декого, того погребуть якбы вмеръ звич. смертю, а потімъ дознається, що його той и той злочинникъ замордувавъ. Тодѣ то судъ приказує выкопати замордованого, щоби зъ тѣла лікарѣ выслѣдили способъ вражды и щоби була вымѣрена посля того справедлива кара на злочинця. Сякыхъ и іншихъ примѣрівъ трафляється даже богато. Трафляється на вôдворот, що на невинного прийде напастъ у вязницѣ сидѣти, доки суд не переконаєся надъ мертвымъ, що в ôнъ не бувъ убитий, а умеръ звич. смертю, такъ засудженого увôльняють.

При такомъ спалюваню всякъ сякъ слѣжденя суть неможливѣ.

Зъ сього бачимо, що христіянський звичай хованя тѣла до землѣ, має значення практиче про кожного, а что дає палити тѣла, поступає проти закона Божого, котрый приказує, щобы мертвого погребсти, поступає проти закона природного, бо палить тѣло штучнымъ и страшнымъ способомъ.

Благодать, або Ласка Божа.

Було то на весну. Старенький о. Кириль любленый всѣми парохъ въ селѣ Н., вѣдправивши Службу Божу вийшовъ въ поле, щобы перейти ся и оглянути пшеницю. Алежъ бо то и пшеничка була того року! Що самъ лѣсъ, а рѣвна, рѣвненька, якъ лава! Та не лишь пшениця, що то казати, але давъ Богъ и жито, и вся ярина зародила якъ мало коли. Давно вже люде не памятали такого року.

Иде о. Кириль, весело споглядає доокола, усмѣхаясь — така вже бачити у нихъ натура — и шепче щось, якъ-бы самъ изъ собою говоривъ. Та не зъ собою, а шепче вонъ молитви, отъ бачъ и перехрестився. Зъ слезами въ очахъ дякує Богу Отцю небесному за щедрѣ его дары. — Слава Ісусу Христу! — обозвався хтось за нимъ.

— Во вѣки слава! — вѣдповѣвъ о. Кириль. Честь Єму и поклоненя за Єго богатѣ дары! Отъ вамъ Василю яка краса! Ажъ за очи хапає, неправда?

— А, ласка Божа, Отче духовный, Господь милосердный давъ рокъ, нема що казати! Кобы лишь такъ вытримало двѣ три недѣлѣ та и живо готове.

— Такъ, такъ ласка Божа, повторивъ зъ притискомъ о. Кириль, радъ, що мôгъ завести духовну бесѣду. Та ци знаєте вы Василю звѣдаю я васъ, що то є ласка Божа?

— Якъ то Отче духовный звѣдаєте, що є ласка Божа, я кажу, що Господь ласкавъ, давъ добрий рокъ, давъ хлѣба — буде и намъ, а и бѣдного буде чимъ вратувати.

— Та оно такъ Василю — усмѣхнувшись о. Кириль — но не съ тоту ласку Божу я васъ звѣдаю, не про ту, що лишь для тѣла, що є кождый видить своими очима.

— Ага вже знаю, знаю, перебивъ Василь, Отець духовный звѣдають за тоту ласку, що для души, духовну? Се, правду казати, хоть чувъ я неразъ въ церкви, а и самъ читавъ, бо я письменый, а такой якось то я не можу порозумѣти, що то є ласка Божа. А кортить

мене знати, бо придастися коли и другому сказати. Отъ и торбкъ: ходивъ я зъ моими на вѣдпуть до Мукачева, на другу Богородицу.

— На Рождество Пречистоѣ Дѣвы Марії — поправивъ о. Кириль.

— Та такъ, на Рождество Пречистоѣ Дѣвы Марії. Була красна вѣдправа, не є що казати, була и наука. Якийсь старенький Отець духовный говоривъ, та отъ за що: за ласку Божу. Казавъ, що безъ ласки Божої нѣкто не може бути спасеный. Выйшли мы зъ церкви, посьдали... сидѣаемъ... а якась жѣнка, та вже и старшна, каже: „А Господи, дежь ту тоѣ ласки Божої взяти та чому... у людей она є, а у мене... я бѣдненька — одну коровицю мала, та и тата ся минула!... А я на тото: А йдѣть же жѣнко, що вы говорите, та то не за тоту ласку Божу священикъ говорили. А за яку? звѣдає она мене. Та вжежъ не за маєтокъ, анъ за худобу, а за ласку Божу, що до спасеня, духовну! Ну, ну, кажѣть а я й не знала... А якажъ то она тая ласка духовна, що до спасеня? Ну та яка, кажу я ѿй: духовна, для душѣ, и хотѣвъ я єсть на розумъ розказати, бо жѣнка цѣкава була знати, та правды нѣкуды дѣти, самъ не зновъ який тому конецъ знайти. Отъ и до нынѣ не знаю...

— Добре, добре Василю — сказавъ о. Кириль, що цѣкаво слухавъ широѣ Василевоѣ бесѣды — я дуже радъ зъ того, що вы такий цѣкавый на святу науку, та ще и другихъ хотѣли-бысте поучити. То дуже красна и свята рѣчъ. Послухайте жъ, я вамъ скажу на розумъ. по просту, якъ можна, що то є ласка Божа?

Ласка Божа есть то даръ Божий, даний чоловѣкови безъ его заслуги, а только зъ милосердія и доброты Божої. Даръ, даний чоловѣкови на то, щобы вонъ мôгъ жити. Но знаете, що чоловѣкъ має въ собѣ двояке житє. Має вонъ душу и тѣло. Потребує жити душа, потребує жити и тѣло. Треба жъ ему и двоякихъ дарбъ, двоякої ласки вѣдъ Господа Бога. Огъ все того, що мы видимо: краснѣ поля, луги и лѣсы, а на нихъ збоже, худоба и всякий добутокъ все токо є дары ино природнѣ, данѣ чоловѣкови для его житя, щобы вонъ мôгъ жити и, если можна, бути щасливымъ на сѣмъ свѣтѣ. Треба жъ чоловѣкови кромъ того ще и іншихъ дарбъ, якихъ, звѣдаю я васъ тейерь, Василю?

— Та хиба тыхъ, що для душѣ...

— Такъ, добре кажете, треба єще чоловѣкови дарбъ для душѣ. И она потребує жити, хоче бути щасливою, а жити не 20, 30 або и 80 лѣтъ, но жити на вѣки, и на вѣки бути щасливою въ небѣ. До того житя душевного, житя надприродного, потреба и надпри-

природного дару до вѣчного житя, потреба ласки Божоў. А теперь скажѣть ци знаєте вже що то є ласка Божа? — А теперь вже знаю — вѣдповѣвъ Василь — Ласка Божа то є даръ Божий надприродный, даный чоловѣкови на тое, щобы мôгъ жити на вѣки и бути щасливымъ въ небѣ.

— Дуже добре — вѣдповѣвъ о. Кириль — я виджу, що вы мене зовсѣмъ порозумѣли. Одно-бы я васъ Василю хотѣвъ еще за-звѣдати: Коли то чоловѣкъ достає вѣдъ Господа Бога тую ласку, чи знаєте вы тое?

— А то вже знаю: на святомъ Крещеню — вѣдповѣвъ Василь — бо святе Крещеня освѧщає чоловѣка. — Отъ того я и хотѣвъ Василю, щобы вы менѣ такъ вѣдповѣли, и якъ вы то добре сказали! Отже Крещене освѧщає чоловѣка, а если такъ, если ласка Божа на св. Крещеню освѧщає чоловѣка, то якъ она, тая ласка Божа, называється?

— Того вже не скажу — вѣдповѣвъ Василь — хиба може освѧщаюча?

— Отъ и кажете що не знаєте!

Та не инакше, а ласка освѧщаюча, — вѣдповѣвъ зъ уг҃ькою о. Кириль, радуючися, що такъ скоро и легко поймавъ побожный его парохіянинъ святу науку. Отъ тої то ласки освѧщаючої потрѣбно Василю кождому чоловѣкови до спасеня, до вѣчного щастя въ небѣ.

Тымчасомъ треба вже було вертати до хаты и они оглянувши все поле, завернули дорожкою въ село. О. Кириль розповѣдавъ еще Василеви и про другу ласку Божу, потрѣбну до добрыхъ дѣлъ христіянскихъ. За туто ихъ святу науку напишу я вамъ на другий разъ. А на теперь оставляю Васъ въ ласцѣ Божої.

ИЗЪ ЖИТИЯ СВЯТЫХ

Святый великомученикъ Теодоръ Стратилатъ.

За часобъ Ликинія, затя царя Константина Великого, служивъ въ римскому войску богатый и одважный воинъ, именемъ Теодоръ, ревный исповѣдникъ вѣры Христової. За рыцарськѣ подвиги заименували его „стратилатомъ,“ т. е. начальникомъ войскъ. Розказують, що вонъ убивъ такого змѣю, котрого страхалась цѣла окрестность,

и который пожеръ много людей. Тая одвага приспорила єму много приверженцѣвъ, котрѣ увѣрили въ того Бога, силою котрого Теодоръ убивъ лютого змѣя. Слава про его одвагу дойшла ажь до царя Ликинія, котрый, веденый любопытствомъ, хотѣвъ самъ увидѣти, що то такого доказує Теодоръ, що въ него такъ люде вѣрять и переходить на христіянство. Передъ прїездомъ царя Теодоръ мавъ сонъ, и єму здавалось, що бувъ гдесь на высокомъ домѣ, а огненнѣ стрѣлы летѣли на него. Въ томъ давъ чутися голосъ изъ неба; „Не бойся, Теодоре, я зъ тобою.“ Вонь познавъ, що сей сонъ пророчить єму муки, котрѣ его ожидаютъ за вѣру Христову. Коли слѣдующого дня приїхавъ царь Ликиній, такъ заразъ приказавъ, щобы Теодоръ поклонився идоламъ. Теодоръ просивъ царя, щобы позволивъ принести тѣлъ идолы до его дому, где вонь имъ вѣддастъ честь. Коли царь согласився на его просьбу, то Теодоръ, замкнувшись зъ идолами въ комнатѣ, порозбивавъ ихъ всѣхъ, а золото и сребро, зъ которыхъ они були зроблены, подаривъ бѣднымъ. Скоро о томъ довѣдався Ликиній, разсердився даже и приказавъ бити Теодора воловыми жилами, а до розраненого тѣла велѣвъ прикладати розпаленое желѣзо. Огнакъ черезъ 5 дній по приказу царя морили єго голodomъ, а по пяти дняхъ прибили єго до креста и стрѣляли въ него стрѣлами. Но вкінци увидѣвші, що єго пошарпане и поранене тѣло начали уже синѣти, думали, що вонь умеръ и, лишаючи мученика прибитого на крестѣ, сами розбѣглися домовъ.

Въ глухую півночъ збійшовъ ангель Божий изъ неба, и знявши св. Теодора изъ креста, уздоровивъ єго, напоминаючи при томъ, щобы не упадавъ на дусѣ. Якъ лишъ засвітало, а уже царь приказавъ, щобы тѣло Теодора вложити въ скриню и вкинути въ море. Но як-же зачудовався, коли учувъ, що Теодоръ здоровий сидить при дорозѣ, а в'округъ него сходиться чимъ разъ бѣльше народа и всѣ славятъ христіянского Бога. Щобы тому перешкодити, приказавъ царь вѣдрубати єму голову. И такъ погибъ св. Теодоръ вѣдь мечомъ въ 320. роцѣ по Рож. Христовомъ.

о. Ю. Станинецъ :

„Котра вѣра лѣпша?“

На околици мukачевської вже въ кождомъ селѣ знають агитатора „бібліянського“ з села Ж. Ходить зъ села на село продаючи біблії и проповѣдаючи, але и самъ не знає що. Головна вага єго проповѣдання, то є, щобы держати то, що св. Писаня приписує. Якъ то звичайно роблять всѣ сектанты.

Здйшовъ вонъ на сю дорогу такъ, що коли зачали агитаторы зводити на схизму („православіє“), вонъ бувъ перший, що одрѣкся вѣры греко-католицької и переступивъ на схизму и зачавъ всѣми силами ширити схизму въ селѣ, проповѣдаючи, що лише се є спасеніе для каждого русина, бо се є русская вѣра.

Та довго ся ревнѣсть не держала въ православії, бо зачавъ вонъ десь одхожовати зъ дому, а потомъ зачавъ приносити всякѣ книги и библії до дому и читати, та продавати людямъ, та начавъ проповѣдати, але вже въ другу сторону. Вже теперъ єго секта була правдива вѣра, а за православіє вже не хоче и слухати. Та люди, котрѣ єго знають вже лише смѣються зъ него, бо видѣли, якъ вонъ переходивъ зъ вѣры на вѣру.

Одного разу, коли вонъ ишовъ якразъ на свою мисійну дорогу несучи зъ собою повнѣ бисаги біблій на продажъ, обыстали єго люде на стації и зачали єго звѣдати, що когра вѣра лѣпша, бо вонъ бувъ уже членомъ многихъ? — Ся, що є у мене на плечахъ — сказавъ вонъ указуючи на біблії за плечима въ бисагахъ усмѣхаючися, ви-дячи, що сѣ вже упознають єго добре и не дадуться обманьовати. Та чому та найлѣпша звѣдавъ дале одень зъ окружныхъ, учитель? Бо я майже 1000 корунъ достаю теперъ за сю нову вѣру, що євъ проповѣдаю и що продаю біблії сказавъ дале агитаторъ.

Отъ защо мы такъ сильно боремося проти православія и при-числяємо єго межи найбільшъ чинники, що причинили моральний упадокъ нашого народа по войнѣ. Бо крѣпка вѣра була одинокимъ скарбомъ нашого бѣдного народа. И та вѣра и спасла нашъ народъ че-резъ довгѣ столѣтя одъ мадяризації, піддержовала въ народѣ мо-раль, заступала єму то духовне убожество, до котрого єго штучно пхало бувше правительство.

И ту твердость, непоколебимость въ вѣрѣ вырвало зъ серця народа православіє. Бо прийшли агитаторы православнѣ и навчили народъ, що якъ то легко зрадити и одступити одъ одної вѣры на другу. И сякъ викрали зъ серця народа ту святость и твердость и зробили зъ вѣры мѣру, якъ то звикли казати самѣ тѣ, що далися звести: „ей пане мы боролися за мѣру, та мѣру выборолисьме, але утратилисьме вѣру.“ Правда то, бо тодѣ не смѣли агитаторы сказа-ти народови въ очи, що який намѣръ мають. Не говоривъ тодѣ нѣх-то народови чистої правды. Казали: „одписуйтесь відъ поповъ уні-ятовъ, та не будете платити коблини.“ — За вѣру тогди ще мало було слова. Народъ послухавъ и одписавъ од коблини, одъ мѣры, але при томъ загубивъ твердостъ вѣры, котру мавъ доти, бо правос-

лавіє не дало народови того, що обѣцяло, лише винесло святість вѣры на площе партійної агитації. Указали народу, що вѣру можь змѣнити, якъ сорочку, а плоды своєї роботы схизма скоро увидѣла. И такъ на многихъ мѣстахъ головнѣ вожды православія, якъ увидѣли, що православіє ъмъ не дало того, що обѣцяло, залишили його и переступили въ суботники, бабтисты, библіяшъ и т. д. Саме православіє научило ъхъ, що если можь було разъ змѣнити вѣру, чому бы то не можь повторити другий, третій разъ. Бо якъ каже пословиця, що перший крокъ тяжко зробити, другий легше а третій вже сама робить. Камень тяже рушити зъ гори а потомъ летить въ пропастъ. — Всяке лихо, всякий грѣхъ тяжко въ перше зробити.

Ясно доказує мою правду и сей примѣръ, который я описавъ выше, але сему всему путь мостило православіє, що той твердо вѣрючий Русинъ готовый вже теперь робити зъ вѣры заробокъ.

Сумный се фактъ, а ще сумнѣйше, коли се все зробилося въ вѣ имени „святого православія!“ Ажъ слезы въ очахъ чоловѣку, коли видить той упадокъ. А діяволь ще помагає. И теперь многъ вже верталиби ся, але стыдаються, що они одступили, одпалися и тамъ зачинає тверднути почва підъ сектанство всякого рода.

Мы, котрѣ осталися вѣрнѣ вѣрѣ въ котрой народилися, молѣмся „да не оскудѣєть вѣра наша,“ но особенно молѣмся за тыхъ, що євъ запродали, щобы ъхъ Господь навернувъ и давъ ъмъ ту твердость вѣри, котру мали передъ одступленемъ.

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ ФЕБРУАРЬ

Щобъ усь знали, що Богъ се отець, а близжній се нашъ братъ.

Якъ перше сьогородче намѣреня, такъ и намѣреня мѣсячне фебруара відноситься не лише до добра Католицької Церкви, але узгляднє безпосередно потреби цѣлого людського роду. Жерело всякого лиха та нещастя на землї, якъ то дуже влучно вказавъ Святий Отець Пала Римський - се такъ званый атеизмъ, себто безбожнитво, котре руйнує ввесь свѣт.

Якъ що воля Святого Отця, щобъ мы просили для людей тобѣ ласки, щобы всѣ узнали Бога за свого Отця, а ближнього за свого брата, то видно що лише такимъ способомъ зможуть люде висвободитися зъ нещастя господарськихъ, воєннихъ та зъ усѣхъ бѣдъ, що ихъ давлять.

Сеъ правды, що Богъ намъ Отець, навчає насъ перший членъ Вѣрую: „Вѣрую въ єдинаго Бога Отца.“ У сихъ словахъ находится и друга правда, що мы є всѣ собѣ за братовъ. Кобы то сѣ правды порозумѣли люде вѣдь найнизшихъ до найвишнихъ! Заразъ таки бы перестали всѣ войны, ворожнечѣ, пересадный націонализмъ, грошелюбство, капитализмъ и комунизмъ.

Тыхъ самыхъ правдъ учиться насть та друга молитва, котру то навчивъ насъ самъ Христосъ Спаситель, молитва „Огче нашъ.“

Та колько то людей говорить ту молитву устами, а не серцемъ, а колько є такихъ, що є и не уміють!

Тому отже, мы вѣдомляючи слова: „Огче нашъ иже еси на небесѣхъ да святится имя твоє, да прїйдетъ царствіє твоє“ памятаймо на тѣ правды и прошѣмъ Бога, щобы утвердинъ свое царство на землѣ.

Новости

Жертва на Благовѣстникъ.

Всесв. и Вспр. о. Емануиль Бигарій Прелатъ и каноникъ изъ Пряшева даровавъ на Благовѣстникъ суму Кч 10-. Щедрому жертвователеви щиро за се дякує Благовѣстникъ.

Читальня Просвѣты въ Хустѣ влаштувала на Новый рокъ святочный вечеръ коляды. Въ програмѣ було пять точокъ; Реферат: Коляда и є значѣння Н. Бобита абс. богословъ, опосля хоръ дуже вдачно вѣдѣвавъ коляды. Религ. декламаціѣ вдалися дуже гарно. Побажаня нового рока мѣщанству. Саля була бигкомъ наповнена. Вступъ бувъ доброволний зъ якого впливуло чистого доходу 52 кч. 10 сот, що було пожертвовано на греко кат. церковъ.

Надужитя въ схизматицькій консисторіѣ

Митрополитъ Діонізій передъ увязненемъ?

Польська преса доносить: Слѣдство въ справѣ удѣлюваня неправныхъ розводовъ православною консисторією у Варшавѣ викликало велику сензацію. Вѣдь 1931 р. консисторія дала коло 1000 розводовъ. За кождый розвѣдь брала 2000 Кч. Отже такимъ чиномъ заробила два міліоны коронъ. Пересѣчно консисторія заробляла мѣсячно по 100.000 кч. удѣлюванемъ неправедливихъ розводовъ. Слѣдство въ той справѣ розтягнути на всѣ православнѣ консисторії въ Польщі. Стверджено, що всѣ вони займалися тымъ „интересомъ.“ Въ станъ обвинуваченя поставлено рядъ особъ зъ правос-

лавноѣ консисторіѣ. Закинено ъмъ надужитя урядовоѣ влады изъ шкодою для публичного добра (186 статя карного кодексу). За се передбачена кара до 5 лѣтъ вязницѣ. Коли се роблено для матеріальної користи, то до 10 лѣтъ вязницѣ. Въ станъ обвинуваченя поставлять такожъ 5 православныхъ епископовъ. А — З. пише, що й митрополита Дионизія. ПАТ заперечує вѣсти про замѣрь увязненя епископовъ.

Чеська влада затвердила истинуючу въ Празѣ вѣдъ 10 лѣтъ греко-католицьку парохію, котра обслуговує релігійнѣ потре бы вѣрнихъ Подкарпатя й еміграції. При церкви истнует „Т-во им. св. Василія Вел.“ Оно гуртує головно молодь зъ Подкарпатя. Адреса гр. катол. парохії въ Празѣ: Praha I. Karlova ul. c-1, Klementinum.

Радостный обявъ. Гарно поступила Марійська Дружина Студентокъ университету у Львовѣ, яка замѣсть „Маланки“ урядила въ ночи зъ 13 на 14 януара цѣлонічну адорацію Найсв. Тайн у каплиці СС. Василіянокъ при вул. Длугоша. Зворушливий бувъ се видъ, коли тѣ молодь серця перепрошовали Евхаристійного Христа за всѣ кривды и зневаги поповненї сеї ночи.

Католики ЧСР обходили не давно десяту рѣчию смерти митрополита Стояна и десяту

рѣчию епископства Стояновопѣ наслѣдника, Пречана. Обидва вони надзвычайно заслужилися въ унійнїй акції (Велеградськѣ зѣди).

Недавно прочитано въ приявѣ св. Отца декрет, що стверджує два чуда, якѣ послужать до канонизації блаж. о. Івана Боска, основника ОО. Салезіянъ.

Дня 28 сѣчня ц. р. вѣдбудеться въ Римѣ беатифікація замученихъ у пôвднїй Америцѣ місіонарівъ Єзуїтівъ.

Переслѣдуваня католиковъ у Нѣмчинѣ триває дальше. Мається враждя, що переслѣдування збільшується зъ кождымъ днемъ. Церква, якъ виглядає, хоче дати изъ свого боку незвичні доказы, що не Вона одвѣчальна за те все, що тепер дѣється въ Нѣмчинѣ й терпеливо чекає мирного полагодженя справъ забезпеченихъ конкордатомъ, подобно, якъ було колька лѣтъ тому въ Италії.

Мѣжъ польськимъ епископатомъ и дирекцію радія дойшло до умовы. Дирекція радія зобовязалася надавати кождої недѣлї релігійнї авдиції, на якѣ зложиться Служба Божа и проповѣдь. Зате епископатъ поручивъ вѣрнимъ радіо та пригадавъ обовязокъ заплаты за нього.

Тл҃їниѣ останки кардинала Помп'лія, Вѣкарія Риму, перевезено до його родинного мѣста Сполето, де похоронено ъхъ у тамошнїй катедральнїй церкви.

Вже появився! КАЛЕНДАРЬ БЛАГОВѢСТНИКА НА 1934 РОКЪ

Знаный вже Русинамъ цѣлоѣ Подкарпатскоѣ Руси и Словенска. Знаный всяди, где читають „Благовѣстника“. Знаный краснымъ содержанемъ зъ попередныхъ лѣтъ.

КАЛЕНДАРЬ БЛАГОВѢСТНИКА

вже готовый. Богатый змѣстомъ, зъ красными образками дає науки и порады для людей каждого вѣку и стану, по правдѣ своимъ змѣстомъ стане милымъ пріятелемъ и дорожказомъ на цѣлый рокъ.

Помимо своего цѣнного содежаня Календарь Благовѣстника дуже дешевый, стоить лишь **2·60 Кч.** Зъ почтою **3·30 Кч.**, бо хоче быти въ каждой и найхудобнѣйшої хижѣ.

Заказуйте скоро Календарь Благовѣстника доки не роспроданий, читайте и другимъ давайте.

При замовленяхъ адресуйте :
Выдавництво Чина св. Василія В. въ Ужгородъ
Раковци ул. 54.

Высылається лишь за готовъ гроши, або за послѣплатою.

Novinové známky povoleny
č. ģ. p, 706—IVb—22

P. T.

Од довшого вже часу даєся одчувати брак богослужебных книг **Миней**. Особливо на Подк. Руси брак Миней католицкого выданя, а через се уживаня выдань схизматицких не в одном случаю були причиною схизмы. Еще тяже одчувається брак сих книг в монастырях, де кожного дня кончиться цѣле правило церковне.

Всѧ иншѣ богослужебнѣ книги, хоть и за великѣ грошѣ можно однак еще купити. Минея католицка послѣдний раз була печатана в XVIII. столѣтю и тепер нигде є не можно купити.

Щобы зарадити сему, порѣшили О. Василіяне в Ужгородъ выдати на ново Минею; выдати є в малом форматѣ, щобы та книга була выгодна а при том дешева.

Текст перепечатаный дословно из Минеи почаского выданя католицкого из року 1761.

Спеціальний том сеї книги (цѣлый мѣсяцъ януар) за благо-
єго Ексцеленціє Кир. Александра Стойки еп.
кого вже появився.

Сеї книги такъ: 1) Брошурा (без ниякого пере-
250 40, з почтою 45; 2) оправлена в повкоожу из

брзом, золот. крестом и надписом, из красным футералом (шкатулою) стоит Кч. 60, з почтою 65; 3) оправлена в кожу, из черв. обрѣзом, золот. крестом и надписом, из красным футералом Кч. 75, з почтою 80.

Замовляти можно вже тепер. Высылається лиш за готовъ гроши, або за послѣплатою (добріка).

При замовленю треба адресовати:

Выдавництво Чина св. Василія Великого
в Ужгородъ, ул. Раковдія ч. 54.